

slapen. Dat zou trouwens ook een stuk minder opvallend zijn, vond mijn vader. Bij onze allereerste douaneovergang

Een auto met schattige kleine kindjes haal je toch niet ondersteboven, zelfs niet als douanier.

met smokkelwaar hadden we met zijn drieën op de achterbank immers zo bang gekeken, dat mijn moeder dacht dat we op heterdaad zouden betrappt worden.

Reizen in de nacht dus. Het dubbel bed was voor mij en mijn zus. Elk met ons hoofd aan een andere kant en met de stinkvoetjes van de ander in ons gezicht.

Om in slaap te komen, telden we elkaars tenen. Het was ook vooraf 'strootje trekken' om te weten wie op de zetel mocht en wie op de flessen. Soms werd er halverwege de nacht gewisseld.

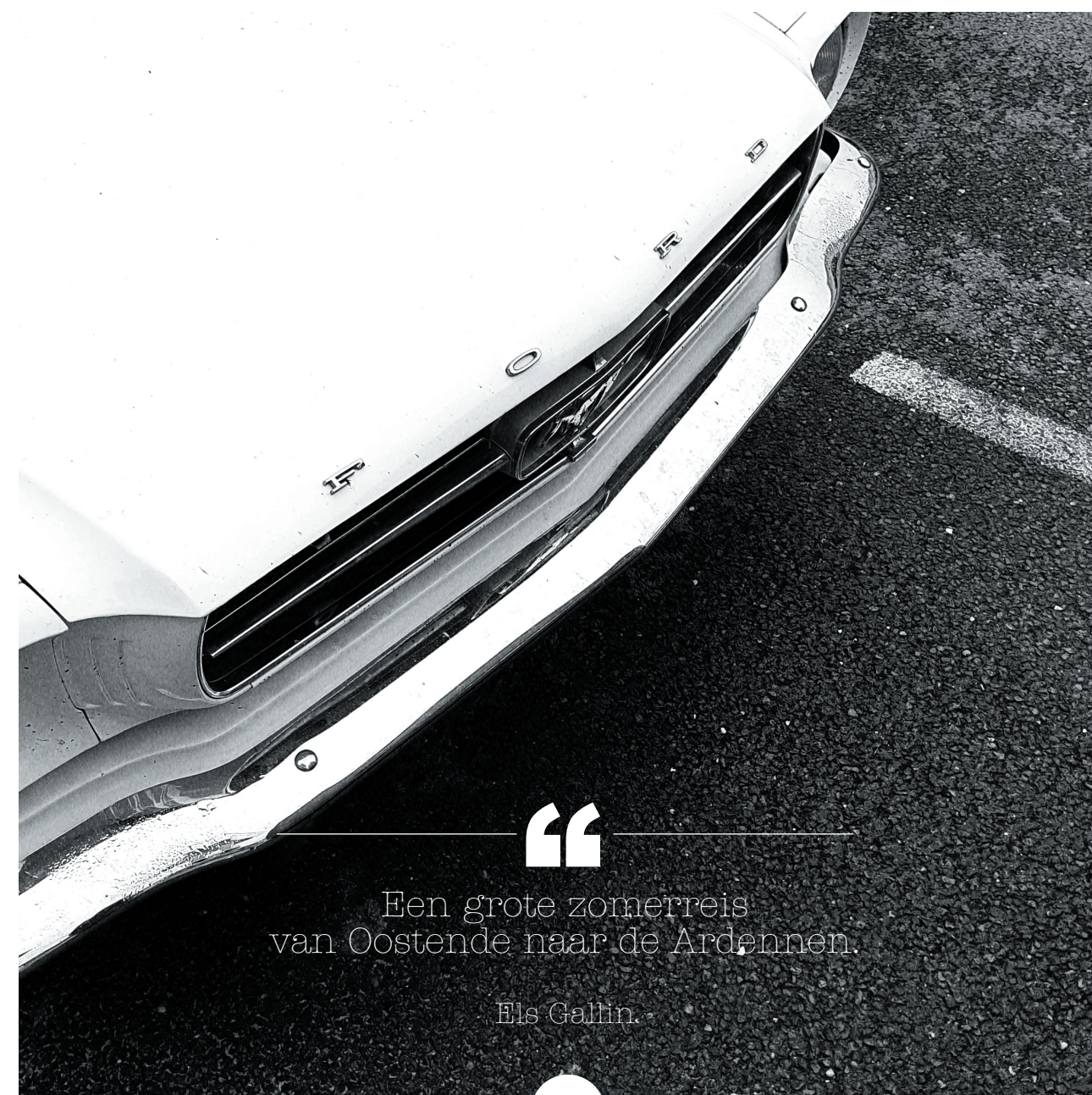
Ons kleine broertje sliep op de hoedenplank. Jawel. Dat kon nog gewoon in die tijd. Niemand die er van op keek. De douaniers staken soms hun duim omhoog toen ze zoveel creativiteit met een Ford Escort zagen. Veiligheidsgordels waren nog niet in de mode. Enkel als we voelden dat de auto wat harder begon te remmen, staken mijn zus en ik, half in onze slaap, instinctmatig onze armpjes omhoog zodat we het mogelijks vallende broertje niet met een te harde klap bovenop ons kregen.

'Pas op voor de wijn', riep mijn vader dan meestal ook.

FORD ESCORT 2020

CAFÉ GAZETTE

Een grote zomerreis van Oostende naar de Ardennen.

Els Gallin.

Ford Escort

Onze auto had de schreeuwerigste groene kleur die je je kan inbeelden. Ongeveer zo groen als gras maar dan lelijk. Wellicht was het een goedkoop toonzaalmodel dat mijn ouders voor een fikse korting op de kop hadden kunnen tikken. Niemand anders wilde immers in zo'n groene auto gezien worden. Ford Escort, niet het grootste model voor een gezin van vijf. Maar het lukte wel

En we beleefden er veel plezier aan.

Een grote zomerreis van Oostende naar de Ardennen. Een ware expeditie die omwille van de grote afstand – toch 265 kilometer – in drie etappes werd afgelegd. Elk jaar opnieuw.

Stop 1:

het atomium in Brussel – mijn kleine broer vroeg steevast in Brugge al of het nog ver was.

Stop 2:

de citadel van Namen

Stop 3:

aankomst in Bohan – Vresse sur Semois. En tussendoor werden we geëntertaint om de tijd te doden. Wie ziet er voor het eerst een auto met een Nederlandse nummerplaat? Wie ziet er een auto met een ander kenteken? Uit welk land komt die? We hielden lijstjes bij. Zou het ons lukken om vijf gele auto's te zien op het eerste traject? Hoeveel andere groene auto's komen er voorbij? En als we moe werden zwaaiden we naar de automobilisten die achter ons aan reden. Met onze voeten in plaats van met onze handen.

Maar het kon nog avontuurlijker. Want na enkele jaren wilden we wel eens een echt grote reis maken. Naar Frankrijk bijvoorbeeld, de Vogezen. We deden het verschillende jaren na elkaar. En het was een reis die zich grotendeels in de nacht afspeelde. Omwille van de smokkelwaar.

Wijn, goede witte wijn, genoeg om toch wel een tijdje van verder te kunnen leven. Maar veel mocht je toen nog niet de grens over brengen.

Mijn vader wilde wel veel wijn. Want hij kwam natuurlijk maar één keer per jaar in Frankrijk. Er ontstond een ingenieus plan dat draaide rond de idee: een auto met schattige kleine kindjes haal je toch niet ondersteboven, zelfs niet als douanier.

Het aanvatten van de reis naar huis ging gepaard met grote voorbereidingen. In de kleine auto werden eerst de kartonnen dozen met telkens zes flessen vakkundig opgeborgen tussen de voorzetels en de achterbank. Ze pasten er perfect tussen als je ze dwars zette. Minstens vier dozen van zes flessen. En nog wat losse flessen er tussenin. Vervolgens mochten we als kinderen alle vuile was aanbrengen. Vuile T-shirts werden gebruikt om de grootste holtes tussen de flessen en de dozen en de zetels vol te stoppen. Sokken en onderbroeken voor de kleine overblijvende gaatjes. Geklingel van flessen tijdens het remmen bij de douaneovergang moest immers ten alle prijzen vermeden worden.

Vervolgens werd op de flessen vakkundig een slaapzak gedrapeerd waardoor de achterbank werd omgetoverd tot een soort dubbel bed. Niet dat wij er als kinderen zacht op konden zitten, maar de flessen waren wel gecamoufleerd. Dat was het voornaamste. Door die constructie waren we gedwongen om met zijn drieën op onze knieën op de achterbank te zitten, of in kleermakerszit. Omdat dat het eerste jaar zoveel geklaag over slapende voetjes en rode knietjes opleverde, werd er de jaren daarop noodgedwongen in de nacht gereisd. Dan konden we liggen en